

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa R. w S.
przeciwko Prezesowi Urzędu R.
o wymierzenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 11 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 września 2016 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 20 kwietnia 2015 r., XVII AmE (...), uchylającego decyzję Prezesa URE z 5 grudnia 2013 r., nakładającą na R. w S. (powód) karę pieniężną w wysokości 4.000 zł za naruszenie warunku 2.2.1. przyznanej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł Prezes URE, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zastał oparty na przesłance występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych i wątpliwości w zakresie wykładni przepisów prawa materialnego, wskazanych w podstawach skargi. Prezes URE wskazał, że niezbędne jest rozstrzygnięcie: 1) czy sposób pobierania próbek paliw ciekłych, określony w

załączniku do rozporządzenia Ministra Gospodarki z 1 września 2009 r. w sprawie sposobu pobierania próbek paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz.U. z 2009 r. Nr 147, poz. 1189 ze zm., dalej jako rozporządzenie w sprawie pobierania próbek), wydanego na podstawie art. 19 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1200 ze zm., dalej jako ustawa o jakości paliw), należy rozumieć w ten sposób, że przepisy te stanowią procedurę wiążącą jedynie w zakresie wykonywania przez Inspekcję Handlową (art. 12 ust. 3 ustawy o jakości paliw) zadań, wynikających z treści powołanej ustawy (tj. działania Systemu Monitorowania i Kontroli Jakości Paliw), czy też przeciwnie - postanowienia załącznika do rozporządzenia w sprawie pobierania próbek należy rozumieć w znacznie szerszy, niejako systemowy sposób: każdorazowo określają one procedurę pobierania próbek paliw ciekłych w celu badania ich jakości przez wszystkie inspekcje, formacje (w tym m.in. policję i Służbę Celną) i organy kontroli, dla celów wynikających z ich ustawowego zakresu działania, pod rygorem pominięcia wyników tych badań w postępowaniu przed sądem powszechnym; 2) czy pojęcie System Monitorowania i Kontroli Jakości Paliw, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy o jakości paliw należy rozumieć szeroko- jako wszelkie kontrole jakości paliw dokonywane przez wszystkie organy administracji państwowej (w tym kontrole wykonywane przez inspektorów Służby Celnej), czy też przeciwnie, termin ten odnosi się jedynie do kontroli wykonywanych przez inspektorów Inspekcji Handlowej w celu realizacji zadań, wynikających z ustawy o jakości paliw, co znajdowałoby uzasadnienie w treści art. 12 ust. 3 i kolejnych przepisach (np. art. 15 ust. 1 i 2, art. 16 ust. 1, art. 21, art. 22 ust. 1 i 2) ustawy o jakości paliw?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, gdyż Sąd Najwyższy zajął już wcześniej stanowisko, w przedmiocie problemów prezentowanych przez Prezesa URE w zagadnieniach prawych i podstawach materialnych skargi.

W wyroku z 2 czerwca 2017 r., III SK 42/16 (LEX nr 2329015) Sąd

Najwyższy stwierdził, że wprawdzie pracownicy formacji innych niż inspekcja handlowa przy pobieraniu próbek paliw nie są prawnie zobligowani do stosowania przepisów rozporządzenia w sprawie pobierania próbek, jednakże w sytuacji, gdy czynności tych nie regulują inne przepisy, powinni oni zachować wymogi wynikające z powołanego rozporządzenia, aby pobrane przez nich próbki mogły posłużyć za dowód w sprawach prowadzonych przez organy administracyjne. Zachowanie bowiem wymogów, które zostały określone przez ministra w oparciu o wiedzę techniczną, pozwala na uznanie pobranych próbek za stanowiące pełnowartościowy materiał do badań laboratoryjnych.

Powyższe rozważania czynią zbędnym merytoryczne rozpoznanie skargi kasacyjnej Prezesa URE, gdyż Sąd Najwyższy w obecnym składzie w całości popiera stanowisko wyrażone w wyroku III SK 42/16.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as